

vention eller henstilling, men kun med henblik på en almindelig drøftelse. Kommissionen besluttede, efter at have erkendt det nyttige i en bred udveksling af synspunkter og erfaringer, i et memorandum at optage de bemærkninger og konklusioner, man var nået til gennem drøftelserne. Disse foregik på grundlag af de forskellige kapitler i arbejdsbureauets rapport.

Det nævnte memorandum, som er gengivet nedenfor, består af følgende afsnit: I. Hvorfor skal et land have et arbejdsministerium? II. Et arbejdsministeriums opgaver, III. Almindelige principper vedrørende et arbejdsministeriums administration, IV. Arbejdsministeriets organisation og personale, V. Forholdet til offentligheden og VI. Internationale spørgsmål.

De konklusioner og forslag, som kommissionen nåede frem til, tager hensyn til de enkelte landes forfatningsforhold, i hvilken henseende forbundsstaterne blev gjort til genstand for særlig omtale, centraladministrationens almindelige opbygning, det pågældende lands udviklingstrin på det industrielle, økonomiske og sociale område, dets befolkningstæthed og særlige behov.

De understreger den kendsgerning, at et arbejdsministeriums virksomhed hovedsageligt vedrører den menneskelige faktor i forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere. Den hviler på et koordineret og effektivt samarbejde med andre styrelser inden for centraladministrationen og med lokale organer samt på princippet om regelmæssige forhandlinger med arbejdsgiver- og arbejderorganisationer på den ene side og med myndigheder og private organer, der beskæftiger sig med arbejdsproblemer, på den anden side. Konklusionerne understreger ligeledes, at et arbejdsministerium skal stå vågent, positivt og fordomsfrit over for de problemer, der henhører under dets område, og det bør søge at imødegå og løse disse problemer. Det må forsyne regeringen, arbejder- og arbejdsgiverorganisationer samt offentligheden med objektive og praktiske oplysninger om udviklingen på arbejdsmarkedet.

Kommissionen gav udtryk for den overbevisning, at et arbejdsministerium som et af de uundværlige organer for gennemførelsen af regeringens politik bør have den

nødvendige uafhængighed og myndighed samt de nødvendige midler for at kunne løse sine opgaver med et godt resultat. Dets stilling kan naturligvis variere fra land til land, men der er ingen tvivl om, at en sammenligning på international basis af den måde, hvorpå de forskellige opgaver, der er betroet arbejdsministeriet, udføres, kan give nyttige oplysninger for de lande, som er ved at oprette eller udvikle deres eget arbejdsministerium.

Kommissionen fandt derfor, at Det internationale Arbejdsbureau fortsat bør udvide sit kendskab til arbejdsministeriernes organisation og virksomhed. Den foreslog i sin rapport plenarforsamlingen at anmode Det internationale Arbejdsbureau om at anvende sine sædvanlige arbejdsmetoder på en sammenligning af den praksis vedrørende arbejdsministeriers organisation og virksomhed, der følges i de forskellige lande, og foreslog ligeledes plenarforsamlingen at opfordre medlemsstaterne til at stille så mange oplysninger som muligt til rådighed for bureauet for at lette dets undersøgelser i så henseende.

De bemærkninger og konklusioner, der var optaget i kommissionens rapport og i det dertil knyttede memorandum, der er gengivet nedenfor, var enstemmigt vedtaget af kommissionen og blev senere enstemmigt vedtaget af konferencens plenarforsamling.

Bemærkninger og konklusioner vedrørende organisationen og administrationen af et lands arbejdsministerium.

I. Hvorfor skal man have et arbejdsministerium?

1. Stort set er begrundelsen for at oprette et arbejdsministerium nødvendigheden af at administrere et lands love og administrative bestemmelser vedrørende arbejdsforhold, at gennemføre regeringens arbejdspolitik samt at undersøge og søge at løse de forskellige arbejdsproblemer. Dette forudsætter en særlig, administrativ organisation, som også medvirker til en gradvis forbedring af arbejdsforholdene, til gennemførelse og opretholdelse af fuld beskæftigelse og til opnåelse af fred på arbejdsmarkedet.

2. I almindelighed kan man i praksis ikke udelukkende overdrage ansvaret for alle sider af de spørgsmål, der er forbundet med et arbejdsministeriums virksomhed, til et enkelt regeringsorgan.